DANIEL MAIDEU I LA MÚSICA

JOAQUIM MAIDEU i PUIG

En Daniel Maideu i Auguet era d'una família que, a més d'artesans, eren músics i «exercien» de músics. Ultrapassaven la categoria de purs afeccionats, allò que se'n diu melòmans: eren realment coneixedors de qualsevol manifestació musical, sobretot les que estaven més arrelades a la vida del poble; i, també, eren coneixedors pràctics de la tècnica instrumental de molts instruments.

En aquesta família l'ambient era de treball i de música. Ja des de l'avi fins a l'últim dels fills de la Maideu-Auguet, tots tenien coneixements musicals, tots tocaven algun instrument, tots (eminentment els nois) col·laboraven activament en les tasques de difusió musical que el pare, Joan Maideu i Font, exercia vocacionalment. De converses amb el meu pare i amb altres familiars, sabem que l'avi dels germans Maideu-Auguet tocava el contrabaix; el pare (Joan), el piano i el violí –a més de conèixer molts altres instruments–; i els germans, tots, nois i noies, coneixien molt acuradament el món de la música, la seva tècnica; tocaven instruments (piano, violí, mandolina, acordió,

orgue...), i participaven en la recerca i difusió musicals per una banda, i en les manifestacions musicals, tant tradicionals com innovadores, de Ripoll i de la comarca.

Havia sentit explicar al meu pare (Baltasar Maideu) i, també, al meu oncle Daniel que per les festes majors dels pobles de la rodalia el nostre avi i pare d'ells es carregava a l'esquena la màquina de cosir (era sastre) i, amb violí o acordió per bagatge de mà, servia per una banda la festa amb les seves músiques (a l'església, a l'hora de l'ofici; a la plaça o a l'era o al cobert més espaiós, a l'hora de la ballaruga), i per l'altra banda parava «el taller» de sastre per a les reparacions o reformes que s'esqueia de fer en els vestits dels homes que, ben comptades vegades, podien baixar a Ripoll. Naturalment, l'avi Joan Maideu no anava mai sol: des de ben jovenets els seus fills barons –i en Daniel, juntament amb el seu germà més petit Baltasar– va ser dels que més assíduament acompanyaven el seu pare; i l'acompanyaven essencialment en la comesa musical més que no pas en la de sastre.

Aquesta tasca, o millor dit, experiència, li va fer conèixer molts aspectes oblidats o tinguts per poc importants de la vida i de les manifestacions culturals dels pobles i de la idiosincràcia de la gent. El seu coneixement de la música, afegit als seus coneixements culturals van fer possible, amb la inestimable ajuda de persones com Salvador Vilarrasa, Tomàs Raguer i altres prohoms de la nostra vila, les edicions de revistes i de llibres molt importants dins del seu àmbit.

Com els altres germans, en Daniel va orientar la seva vida professional envers l'adquisició d'un ofici. El seu germà gran, Narcís, fou el continuador de la tradició en l'aspecte d'ofici: fou sastre. Mn. Josep fou capellà. En Baltasar, metge. Ell va estudiar i aprendre l'ofici d'impressor. Durant el temps en què va ser fora de Ripoll per raons d'aprenentatge, tot i que les seves absències eren esporàdiques, va continuar mantenint el caliu musical, fos on fos i sempre, d'acord amb l'esperit del temps, amb manifestacions de caràcter patriòtic i de gust escollit. Així, en més d'una ocasió m'havia parlat de la seva activitat com a membre de l'Orfeó Sabadellenc, i de les seves experiències en aquest sentit. Recordava amb gran precisió les obres que

havien cantat, els autors, les característiques tècniques, els èxits o els fracassos que havien aconseguit i les seves causes amb una capacitat de discerniment envejable. A Sabadell mateix, abans de la vinguda del cinema sonor, il·lustrava les pel·lícules que es projectaven, amb les seves pròpies improvisacions al piano...

Un cop establert a Ripoll com a impressor, va anar deixant paulatinament l'exercici de la música per dedicar-se més a la difusió de la cultura a través de la impremta. Però no va trair mai la seva educació musical ni va arraconar-ne mai els seus coneixements. D'una manera o altra sempre era present en les manifestacions musicals del nostre poble. Recordo la indefectible presència del nostre oncle Daniel en els concerts: una presència que era esperada físicament, però sobretot pels comentaris de bon coneixedor, pels suggeriments de peces i obres que ell coneixia, que havia cantat i de les quals descrivia les característiques tècniques i les impressions que n'havia guardat amb una precisió i una unció –valgui la paraula– extraordinàries.

El nostre oncle Daniel, si bé mantenia silenciós el piano de la sala de casa seva –jo li havia sentit a tocar, però, més d'una vegada, íntimament i excepcional–, mantenia una viva i verdadera activitat musical amb la seva tasca callada i continuada de difusió de cultura, amb la seva actitud i amb el seu testimoniatge cert i segur.